

Over klappen en klapschaatsen

Het waren mooie dagen, zo half februari. Althans, als je van sneeuw en ijs houdt. De wereld wordt wit, de wereld wordt een rand van riet en molens waar je op je ijzers langs mag scheren. Bijna alles puur natuur. Bijna, want alles wat snelheid wil maken schaatst op een stuk pure techniek. Zeker de klapschaats is een wonder van zowel eenvoud als technisch vernuft. Een enkel scharnierpunt verbindt een schoen met een glij-ijzer. Simpel kan eigenlijk niet, maar wat een doordacht geheel. Alles is kwaliteit, gecertificeerde kwaliteit. Het glij-ijzer is niet zomaar van staal, maar van een bijzonder gehard staal. De schoen voldoet aan alle eisen die je er aan mag stellen in de zin van stevigheid, draagcomfort en aerodynamica. Het scharnierpunt zal ook na jaren gebruik niet falen en vormt een geïntegreerd geheel met de punt van de schoen. Over alles is nagedacht, alles is getest, inclusief vele uren van gedigitaliseerde opnamen van het menselijk bewegingsapparaat terwijl die mens onder allerlei vormen van druk bloot wordt gesteld. Met die schoen kan niets fout gaan, klap na klap.

KLAP!! Keihard klap de schaatser op het ijs. De punt van de schaats kwam in een scheur terecht, de schaatser verloor het evenwicht, dreunde op het ijs – dat het maar net hield. De schaatser liep een gebroken pols op bij het opvangen van de klap en een ernstig verzwikte enkel bij het loskomen uit de scheur. Au! En hup, weer een cijfer erbij in de statistiek van de sport met veruit de meeste blessures per uur sportbeoefening.

Gek eigenlijk, hoe we aan de ene kant alles uit de kast halen om kwalitatief goede schaatsen te maken en we anderzijds die met het grootste gemak vervolgens weer in handen geven van ongeofende en onbeschermden amateurs. Als je maar betaalt. De kwaliteitsinspanningen zijn disproportioneel hoog voor een doelgroep die eigenlijk niet aan zoveel kwaliteit toe is, maar er ook niet door wordt beschermd. Hoe zeg ik dat? Als de domheidquotiënt hoger is dan de kwaliteitsgraad van het product, hoort het product eigenlijk alleen verkocht te worden als er eerst een ‘gezond verstand’ verklaring wordt verstrekt door partner of ouder.

Wat zegt dit over de wijze waarop we met kwaliteitszorg omgaan in ons mooie winterse land? Moeten we minder goede schaatsen maken, in de veronderstelling dat het een soort parels voor de zwijnen is? Terwijl ik me probeer voor te stellen hoe zwijnen door een wak heen duiken om die parels op te vissen (of haal ik nu mijn metaforen door elkaar?), denk ik toch niet dat dit de oplossing is. Los van aansprakelijkheidskwesties, denk ik dat je niet aansluit op de domheid van mensen door jezelf minder slim te maken. De clou ligt veel meer in een erkenning van je eigen beperkingen. Een kwestie van weten wat je kunt beïnvloeden en wat niet. Het steeds weer verhogen van de kwaliteit van je product kent een eigen beloning. En wie weet, misschien betekent die ene door jouw vorm van metaalbewerking zo soepel gemaakte slag met de klapschaats wel net het verschil tussen wel of niet een zwikkende enkel als iemand in een scheur terecht komt. Missen we wel een mooie rotklap, maar ja, je kan niet alles hebben.

Peter Noordhoek
www.northedge.nl

